

متن پرسش

با سلام و احترام خدمت استاد بزرگوار: در دعای ۱۳ صحیفه سجادیه آمده که خدا چنان کن که هیچ نعمتی از بنده است نبینم مگر آن که بهتر از آن را به من عطا کنی. آقای دولابی می گفتند اگر نعمتی در فردی دیدید به خود بنگرید، اگر آن را داشتید خدا را شکر کنید و اگر نداشتیم آن را از خدا طلب کنید ولی نظر امام خمینی در مورد حسد این است که وقتی حسود دیگری را کامل دید، در او حالت انکسار رخ می دهد که همین عامل تحقق حسد می شود. با توجه به دعای ۱۳ صحیفه سجادیه و توصیه ی مشابه آقای دولابی قاعدتاً در دیدن نعمت در فرد دیگری که انسان حائز آن نیست حالت طلب و انکسار رخ می دهد که به فرموده امام خمینی عامل حسد است. لطفاً درباره این موضوع توضیح دهید که اگر نعمتی در فردی دیدیم آیا باید همان یا بهتر از آن را از خدا طلب کنیم یا خیر و اساساً رفتارمان چگونه باشد تا دچار حسد نشویم؟ با تشکر.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: وقتی در نظر به کمالاتی که در دیگران هست، متوجه صراط مستقیمی شدیم که در آن صراط با همه آن کمالات به مرور روبه‌رو خواهیم شد؛ با جدیت بیشتر راه خود را ادامه می‌دهیم کاری که امثال حضرت امام خمینی «رضوان‌الله‌تعالی‌علیه» پیشه کردند. موفق باشید